

НАУКОВИЙ ВІСНИК
Ужгородського університету

Серія

ІСТОРІЯ

Випуск 21

2008

13. Тисарж Б. Як провадимо виховання оборонности в школі при тілесному вихованню // Наша школа. – Числа 3-6 (березень-червень)
14. Федак В. Всенародне значення спорту (Дискусійна стаття) // Учительський Голос. – Мукачево, 1937. – Ч. 10 (жовтень). – С. 248-250.
15. Федак В. Вибудуймо наш народній спорт // Учительський Голос. – Мукачево, 1937. – Ч. 12 (грудень). – С. 306-307.
16. Франко І. Одвертий лист до галицької молодіжі // Франко І. Зібр. творів: У 50 т. – К.: Наук. думка, 1980. – Т. 45.
17. Стаття Петра Франка в часописі «Діло» свідчить про те, що саме він був атором назви «Пласт».
18. Худанич В. Світове братство Карпатська Січ. – Ужгород: Гражда, 2005. – 292 с.
19. Шандор В. Закарпаття: Історично-правний нарис від IX ст. до 1920. – Нью-Йорк, 1992.

SUMMARY

THE ROLE PLAYED BY PLAST ORGANISATION IN TRANSCARPATIAN REGION IN DEFENCE INSTRUCTION, AND THE "LAW ON COMPULSORY DEFENCE INSTRUCTION IN CZECHOSLOVAKIAN REPUBLIC"

Rebryk A. (Uzhhorod)

The article presents an analysis of the historical circumstances of the foundation of Plast in the Transcarpatian region, and of the fundamental objectives which it set for itself. The aim of Plast to instruct young people in defence skills has been present from the very beginning, and has been regarded as an inseparable component of a national patriotic education. This served well under conditions of escalation of international relations at the end of the 30-s (of the last century), namely during the creation of ONOKS ("Organisation of National Defence «Karpatska Sich»"). The state program of the Czech government concerning the compulsory defence instruction was significantly late in time and in the context of the developments in Transcarpatian Ukraine and would have had no effect, if this work had not been consistently and well thought out conducted by Plast from the beginning of the 20-s.

ДІЯЛЬНІСТЬ ЄПІСКОПА ВЕНІАМІНА (ФЕДЧЕНКО) НА ПІДКАРПАТСЬКІЙ РУСІ (1923-1924 pp.)

Данилець Ю.В. (Ужгород)

З входженням Закарпаття до складу Чехословаччини православна церква розпочала розбудову своєї управлінської структури. В умовах боротьби між прихильниками двох церковних юрисдикцій – сербської та царгородської, місцеве духовенство розділилося на конкуруючі групи. Незважаючи на важливість поставленої у заголовку проблеми, дана тема залишається недослідженою.

Місіонерська діяльність єпископа Веніаміна (Федченко) мала певну специфіку, позаяк він був єдиним російським архієреєм на Закарпатті у дорадянський період. Його руськість приваблювала місцевих вірників, його вважали своїм серед своїх.

Під час румунської окупації краю представники православного духовенства вели переговори з Румунською православною церквою, яка обіцяла заснувати в Мараморощині православний вікаріат. У лютому 1920 р. представник православних громад І.Мондич виїздив до Сербії, де зустрівся з митрополитом Євлогієм (Георгієвський). Останній відмовився прийняти закарпатських православних під свою юрисдикцію, обумовлюючи своє рішення тим, що на

територію колишньої Австро-Угорщини поширювалася канонічна влада Сербської православної церкви (далі СПЦ).

У серпні 1920 р. була відряджена православна делегація до президента Чехословаччини Т. Масарика. Православні делегати просили президента дати дозвіл на організацію на Підкарпатській Русі православної церкви сербської юрисдикції. Після зустрічі з президентом п'ятеро осіб виїхало до Югославії, де зустрілися з головою Священного Синоду СПЦ митрополитом Димитрієм (Павлович). Вже 21 серпня 1920 р. на Підкарпатську Русь, з метою вивчення ситуації, приїхав єпископ Нішський Досифей (Васич) [1]. Він відвідав Ужгород, Мукачево, Великі Лучки, Хуст та Ізу, де служив літургію у супроводі декількох священників й великої кількості вірників [2]. Наприкінці серпня 1920 р. єпископ виїхав до Белграду у зв'язку з початком роботи Священного Собору, який 1 грудня іменував його делегатом на Підкарпатську Русь [3]. Таким чином, саме з цього часу слід розглядати діяльність СПЦ у нашому краї.

На початку серпня 1921 р. єпископ Досифей (Васич) прибув у довірену йому єпархію. 18 серпня 1921 р. він освятив Свято-

Миколаївський храм Ізького монастиря. Під час Літургії того ж дня висвятив ієромонаха Олексія (Кабалюк) в сан ігумена новоствореного монастиря [4]. Наступного дня, 19 серпня, при монастирі в Ізі відбувся перший православний собор, у якому взяли участь 179 делегатів від 60 православних громад, що представляли близько 60 000 вірників. Делегати обрали своїм єпископом Досифея (Васич), прийняли тимчасові статuti православної церкви та її офіційну назву „Карпаторуська східна православна церква” [5].

Однак канонічність сербської юрисдикції на Підкарпатській Русі була поставлена під сумнів константинопольським та московським патріархом ще напередодні Першої світової війни. Ряд священників та монахів були висвячені в монастирях Росії та Константинополя [6]. Крім того, константинопольський патріарх Іоаким III призначив екзархом у Галичині й Угорській Русі архієпископа Антонія (Храповицький) [7]. Сучасники пояснювали діяльність патріарха тим, що СПЦ не могла виконувати своїх функцій у зв'язку з жорстким контролем австро-угорської влади, і, таким чином, залишила напризволяще православний рух в Угорській Русі [8].

В той же час, у Чехословаччині серед католицького духовенства виникає реформаторська фракція, яка вийшла із підпорядкування Ватикану. 8 січня 1920 р. було проголошено про створення Національної Чехословацької церкви. На чолі цього руху стали доктор богослов'я Карл Фарський та Матей Павлік. У січні 1921 р. собор нового релігійного напрямку прийняв рішення про прийняття православного віровчення [9]. Під час релігійної боротьби між прихильниками Карла Фарського та єпископа Горазда (Павлік) в 1920 р. у Празі адвокат Мілош Червінка реорганізував товариство „Православна бесіда” у „Православну Чеську релігійну громаду”, статuti якої затвердила 31 березня 1922 р. чехословацька влада [10]. Члени цієї православної громади визнавали верховенство СПЦ, але прагнули мати свого єпископа. 15 червня 1922 р. вищезгадана православна громада на загальних зборах обрала єпископом архімандрита Савватія (Врабец). 30 серпня 1922 р. Міністерство шкіл і народної освіти затвердило рішення зборів [11]. Цього ж дня було розіслано листи до константинопольського патріарха Мелетія (Метаксакис), сербського патріарха Димитрія (Павлович), голови РПЦ за кордоном Антонія (Храповицький), керуючого РПЦ в Західній Європі митрополита Євлогія (Георгієвський). Від двох останніх Савватій (Врабец) отримав вітальні телеграми [12].

Члени „Православної Чеської релігійної громади” звернулися до сербського патріарха з проханням висвятити Савватія єпископом. Синод СПЦ відповів, що не вважає можливим поставляти окремого єпископа для невеликої празької парафії. В свою чергу, Савватій (Врабец), заручившись підтримкою жителів 28 сіл Підкарпатської Русі, подав 30 грудня 1922 р. прохання про хіротонію до Константинополя [13]. Константинопольський патріарх Мелетій (Метаксакис), не знаючи дійсного стану справ, 4 березня 1923 р. висвятив Савватія в архієпископи з титулом „архієпископ Празький і всієї Чехословаччини” [14]. Через два дні, 6 березня 1923 р. було видано томос, який затвердив вищенаведене призначення [15].

Згідно з розпорядженням патріарха Мелетія на території Чехословаччини мали утворюватися три єпархії: Празька, Моравська та Підкарпатська. Про видання томосу було повідомлено офіційним листом митрополита Антонія (Храповицький), а 1 червня 1923 р. його прийняв до відома архієрейський собор РПЦ. Сербський синод виразив рішучий протест проти дій константинопольського патріарха [17]. Таким чином, на території Підкарпатської Русі постали дві юрисдикції: сербська та константинопольська.

Серед сучасних вчених панує думка, що діяльність Савватія (Врабец) фінансувалася чехословацьким урядом. М.Палінчак та ігумен Гавриїл (Кризина) стверджують, що Савватій (Врабец) отримав з рук Гірса, помічника Е.Бенеша, паспорт і 12 000 кч на дорогу в Константинополь [18, 19]. За спогадами єпископа Горазда (Павлік), президент ЧСР Т.Масарик під час аудієнції у 1923 р. умовляв його вийти з-під юрисдикції СПЦ і визнати константинопольську юрисдикцію [20].

Перші контакти окремих закарпатських священників та мирян з архієпископом Савватієм розпочалися у 1922 р. Так, 1 березня 1922 р. у с. Бедевля Тячівського округу відбулися збори духовенства та вірників під керівництвом секретаря архієпископа Савватія (Врабец) – Мілоша Червінки [21]. Ієромонах Матфей (Вакаров) – прихильник сербської юрисдикції, намагався протидіяти роботі зборів. Проте організатори зібрання склали декілька екземплярів протоколу, який підписали представники з 18 сіл: Копашнова, Терєблі, Чумальова, Буштина, Стеблівки, Сокирниця, Крайникова, Новобарова, Бедевля, Грушова, Тернова, Ганичів, Нересниці, Дубового, Вільхівців, Данилова та інших. Серед підписів фігурують імена священників Георгія Кенеза, Івана Гайдура, Георгія Чопика, Івана Бабица, Андрія Рацина, ієромонахів Йова (Войтишин) та Досифея. Головний підсумок зборів – невизнання сербської юрисдикції та вимога

висвячення нового єпископа для Підкарпатської Русі. Копії протоколів були направлені президенту ЧСР, міністру закордонних справ, константинопольському та сербському патріархам [22].

У вересні 1923 р. архієпископ Савватій (Врабец) особисто приїхав на Підкарпатську Русь. З 13 по 22 вересня він побував в Ужгороді, Дубовому, Калинах, Вільхівцях, Нересниці, Терєблї, Угли, Копашнові, Бедевлі, Буштині, Воловому, Руському, Чопівцях [23]. Архієпископ Савватій (Врабец) „під час подорожі намагався переконати православних вірників, щоб вони спокійно сприймали нові церковні розпорядження. Якщо вони стануть членами самостійної чеської єпархії, то можуть надіятися на допомогу влади” [24]. У одному із звітів жандармського начальника зазначалося, що „у промові сказав Савватій про те, що будь-яке насильство є явищем негативним і закликав, щоб від усяких релігійних виступів трималися оддалік” [25]. Для керівництва православними приходами архієпископ Савватій (Врабец) створив єпископську раду в Буштині під керівництвом протоієрея Івана Чернявіна. Щоб виконати положення томосу від 6 березня 1923 р. та поширити свій канонічний вплив на територію Підкарпатській Русі, архієпископ Савватій (Врабец) запросив до себе помічником Севастопольського єпископа Веніаміна (Федченко).

Федченко Іван Опанасович народився 12 вересня 1880 р. у Тамбовській губернії. У 1903 р. закінчив Тамбовську духовну семінарію, а у 1907 р. – Санкт-Петербурзьку духовну академію зі ступенем кандидата богослов'я. 26 листопада 1907 р. прийняв чернецтво, а 3 грудня рукоположений в ієродиякона і 10 грудня – в ієромонаха. У 1907-1908 рр. був професорським стипендіатом духовної академії по кафедрі Біблійної історії. У 1908-1910 рр. – особистий секретар архієпископа Фінляндського Сергія (Страгородський). 1910-1911 рр. – виконував обов'язки доцента по кафедрі Пастирського богослов'я, гомілетики і аскетики в тій же духовній академії. З 15 листопада 1911 р. – інспектор Санкт-Петербурзької духовної семінарії. 21 грудня 1911 р. призначений ректором Таврійської духовної семінарії, 26 грудня зведений в сан архімандрита. З 26 серпня 1913 р. по 1917 р. – ректор Тверської духовної семінарії. У 1917-1918 рр. був членом першого Московського собору. У 1918 р. обраний членом Херсонського Церковного Собору від навчальних закладів, монастирів і як заступник архієрея. У 1917-1919 рр. – ректор Таврійської духовної семінарії по виборам корпорації. У 1919 р. читав лекції в Таврійському університеті по кафедрі Богослов'я.

10 лютого 1919 р. хіротонісан в єпископа Севастопольського, вікаря Таврійської єпархії. У 1919-1920 рр. – єпископ армії і флоту на півдні Росії та член Синоду вищого церковного управління. У 1920 р. призначений від Синоду в Раду Міністрів при генералі Врангелі. У листопаді 1920 р. евакуювався за кордон. Проживав у Константинополі, Болгарії, Сербії та інших західноєвропейських державах. Був головою передсоборної ради в Константинополі напередодні створення Карловацького Собору. У 1922 р. заснував у Сербії монастир Петковіце, де зібрав чимало російських ченців. У 1923-1924 рр. був єпископом на Підкарпатській Русі, в якості вікарного архієрея архієпископа Савватія (Врабец). У 1924-1925 рр. повернувся в Сербію, де працював законовчителем Руського Донського кадетського корпусу. У 1925-1927 рр. перебував у Парижі при митрополиті Євлогії (Георгіївський), працював інспектором і викладачем в Богословському інституті ім. Сергія Радонежського. У грудні 1927 р. ввійшов до кліру Московської патріархії. У 1929-1930 рр. знову перебував у Парижі, але у зв'язку з розривом зв'язків Євлогія з Москвою організував у Парижі й інших містах громади Патріаршої православної церкви. У 1931 р. – настоятель Патріаршої церкви в Парижі. 19 квітня 1932 р. зведений у сан архієпископа. У 1933 р. – керуючий єпархією у США. 22 листопада 1933 р. призначений екзархом Руської православної церкви в США – архієпископом Алеутським і Північно-Американським. 14 липня 1938 р. отримав сан митрополита. У 1945 р. повернувся до Москви, а 1946 р. отримав радянське громадянство. 21 серпня 1947 р. призначений на Ризьку єпархію в Латвію.

27 березня 1951 р. призначений митрополитом Ростовським і Новочеркаським. 28 листопада 1955 р. – митрополит Саратовський і Балашовський. З 26 грудня 1957 р. – митрополит Саратовський і Вольський. У 1958 р. звільнений на покій з перебуванням у Псковсько-Печерському монастирі. Помер 4 жовтня 1961 р. [26].

Призначення російського єпископа викликало підтримку місцевого закарпатського духовенства. Єпископу Веніаміну (Федченко) за невеликий проміжок часу вдалося прихилити до себе чимало священиків сербської юрисдикції. Про це свідчить лист групи священиків: Степана Гриня, Михайла Стойки, Георгія Бедзіра, Михайла Розмана, Степана Багана, ієромонахів Йова (Войтишин), Боголіпа (Церковник) та інших від 28 вересня 1923 р. до сербського патріарха Димитрія (Павлович). Духовенство повідомляло, що більшість населення Підкарпатської Русі підкорилося томосу патріарха Константинопольського і прийняло архієпископа Савватія (Врабец). У

лісті також висловлювалася надія, що після призначення архієпископом Савватієм на Підкарпатську Русь єпископа Веніаміна (Федченко) його в найближчому часі визнають всі священники [27].

Однак, не всі сподівання духовенства виправдовувалися. Із анонімного джерела від 22 листопада 1923 р. довідуємось, що центральний православний комітет в Ужгороді не визнав єпископа Веніаміна (Федченко), а його голова – В.Гомічков заявив, що „якщо визнаємо Веніаміна єпископом, то між католиками і нами стільки було б різниці, що їм Рим, а нам Прага присилає єпископів” [28]. До ужгородської та ще кількох православних церков єпископу Веніаміну (Федченко) не дозволили ввійти. У одному селі він запросив для допомоги навіть жандармів, але вірники не підкорилися. Це ж джерело характеризує єпископа Веніаміна (Федченко) як людину влади, „що між православним представляє чеські інтереси” [29]. 1 листопада 1923 р. єпископ Веніамін скликав в Ужгороді зібрання духовенства, на якому були присутні близько 150 делегатів. На зборах були присутні віце-губернатор П.Еренфельд, референт Й.Пешек, архимандрит Олексій (Кабалюк) та приблизно 50 священників. Головне питання, що розглядалося учасниками зібрання, – це статут православної церкви константинопольської юрисдикції в Чехословаччині. Статут не був підтриманий більшістю делегатів у зв'язку з тим, що передбачав суттєвий контроль держави над церквою. Крім того, обговорювалися питання підготовки священників, діяльності храмів тощо [30].

Однією з найбільших проблем православної церкви у 1920-х рр. була підготовка богословських кадрів. 23 січня 1923 р. Шкільний Реферат Цивільного управління Підкарпатської Русі видав розпорядження за № 1360/23, яке стосувалося відкриття пастирсько-богословських курсів [31]. Ідею відкриття цих курсів активно підтримував єпископ Веніамін (Федченко). У газеті „Православний вісник” він писав: „Нам невідкладно необхідна школа для виховання і навчання кандидатів на священники. Нам потрібно виховувати своїх місцевих пастирів: вони і дух народу знають ліпше, вони розмовляють місцевою зрозумілою мовою” [32]. Згадані курси були відкриті протоієреєм І.Чернав'їним у с. Буштино Тячівського округу. Вони мали кількамісячний курс навчання, на який приймали осіб, не молодших 17 років [33].

Перші такі курси були проведені з 18 лютого по 20 вересня 1923 р.

Намагався єпископ Веніамін (Федченко) також припинити релігійну боротьбу з греко-католиками за церкви та церковне майно. За повідомленням ужгородської газети „Русин”, 28 листопада 1923 р. він відвідав греко-католицького єпископа Антонія (Папп). Розмова між ними тривала дві години та стосувалася створення спільної комісії для вирішення питання про перерозподіл церков. Однак, єпископ Антоній (Папп) не пристав на згадану пропозицію [34].

Про підтримку архієпископа Савватія (Врабец) керівниками Карловацького собору свідчить лист єпископа Веніаміна (Федченко) до священника Г.Кениза від 14 березня 1924 р.: „Від митрополита Антонія отримав я лист, він пише, щоб ми відстоювали церковну нашу незалежність від всіх втручань сторонньої світської влади, а тому без дозволу вселенського патріарха нічого не робили; щоб ми трималися в єдності з Царгородом і архієпископом Савватієм; а самостійність в наших карпаторуських справах буде” [35].

Під тиском уряду Югославії чехи були змушені визнати СПЦ у свої кордонах. Визнання урядом ЧСР сербської юрисдикції викликало відповідну реакцію у єпископа Веніаміна (Федченко). Він 20 березня 1924 р. скликав збори православного духовенства у Хусті, де обговорювалося питання визнання чехами сербської юрисдикції та функціонування константинопольської юрисдикції у нових умовах [36].

Уряд також припинив фінансування діяльності єпископа Веніаміна (Федченко) на Підкарпатській Русі. Про це свідчить лист єпископа Веніаміна (Федченко) до священника Георгія Кениза, де він скаржився, що не отримує коштів на утримання [37].

18 квітня 1924 р. у Мукачеві єпископу Веніаміну (Федченко) вручили документ, згідно якого, за розпорядженням Міністерства закордонних справ, він мав виїхати до Праги. Після цього випадку єпископ Веніамін (Федченко) залишив республіку і виїхав до Франції [38].

Таким чином, перебуваючи на Підкарпатській Русі єпископ Веніамін (Федченко) намагався впорядкувати релігійне життя православних громад та підняти освітній рівень духовенства. Однак, ставши заручником складної міжнародної ситуації, змушений був виїхати за межі республіки.

1. Преосвященный Досифей в Карпатской Руси // Русский Православный вестник. – 1921. – 9 сентября. – С. 3.
2. Кто нам помагае? // Наука. – 1920. – 19 сентября. – С. 1.
3. Хомин П. Церковне питання на підкарпатській Русі // Нива. – Львів. – 1922. – січень. – Ч. 2. – С. 50.

4. Пашкович С. Подкарпатська Русь // Русский голос. – Львів. – 1925. – 25 марта. – С. 3.
5. Учреждение православной церкви в Изе // Карпато-Русский вестник. – 1921. – 28 августа. – С. 4.
6. Карпатская Русь // Православный Русский Календарь на 1926 г. – Вышний Свидник, 1925. – С. 18.
7. Позняк С. Особливості місіонерської діяльності Російської православної церкви в Галичині в роки Першої світової війни // Проблеми слов'язознавства. – 2003. – Вип. 53. – С. 68.
8. Геровский Г. Блаженнейший митрополит Антоний і Карпатська Русь в довоенное время // Православная Русь. – 1935. – 30 сентября. – С. 9.
9. Православная церковь Чешских земель и Словакии // <http://ric.orthost.ru/europe/sc/mp/6/>
10. Атанасій (Пекар), ЧСВВ. Нариси історії церкви Закарпаття. У 2 т. – Рим-Львів: В-во отців Василіян „Місіонер”, 1997. – Т. 1. Ієрархічне оформлення. – С. 115.
11. Кирилл (Поспешил), ієромонах. Труды епископа Горазда (Павлика) по возрождению и укреплению Православия в Чехословакии. – Загорск: Свято-Троицкая Сергиева Лавра, 1959. (машинопись). – С. 81.
12. Православный Русский Календарь на 1926 г. – Вышний Свидник, 1925. – С. 85.
13. Скурат К. История Православных Поместных Церквей: Учебное пособие. В 2 т. – Москва: Русские огни, 1994. – Т. 2. – С. 228.
14. Державний архів Закарпатської області (ДАЗО). – Ф. 2. – Оп. 2. – Спр. 262. – Арк. 12.
15. Грамота о хиротонии и каноническом установлении первого православного архиепископа Пражского и всея Чехословакии высокопреосвященнаго Кир Савватия // Православный Русский Календарь на 1926 г. – Вышний Свидник, 1925. – С. 85.
16. Савватиевский раскол // Русская Земля. – 1923. – 6 сентября. – С. 3.
17. Алексей (Кабалюк), архимандрит. Несколько слов относительно нашего епархиального устава // Православная Русь. – 1935. – 20 октября. – С. 1.
18. Палінчак М. Державно-церковні відносини на Закарпатті та в Східній Словаччині в 20-середині 30-х років ХХ століття. – Ужгород, 1996. – С. 43.
19. Гавриил (Кризина), ігумен. Православная церковь на Закарпатье (век ХХ). – К., 1999. – С. 59.
20. Кирилл (Поспешил), ієромонах. Указ. соч. – С. 101.
21. Незгоди в православній церкві // Руська нива. – 1922. – 23 березня. – С. 2.
22. ДАЗО. – Ф. 255. – Оп. 1. – Спр. 50. – Арк. 1-2.
23. ДАЗО. – Ф. 151. – Оп. 7. – Спр. 1525. – Арк. 1-3.
24. ДАЗО. – Ф. 151. – Оп. 7. – Спр. 1041. – Арк. 3-4.
25. Там само.
26. Вениамин (Федченков), митр. О вере, неверии и сомнении / Вступ. ст., примеч., подготовка текста А. К. Светозарского. – С.-Пб.: Нева-Ладога-Онега, – М.: Русло, 1992. Вениамин (Федченков), митр. <http://www.bogoslovy.ru/avt/fedchv.htm>. Вениамин (Федченков), митр. Россия между верой и безверием // <http://www.pravbeseda.ru/library/index.php?page=book&id=705>. Псковско-Печерский Патерик // <http://www.pskovo-pechersky-monastery.ru/russian/paterik/veniamin/>.
27. Дозвіл на відкриття пастирських курсів. Шкільний відділ в Ужгороді, 23.01. 1923 р. – Арк. 1. // Поточний архів Мукачівсько-Ужгородської православної єпархії.
28. Необхідне пастирське училище. Відозва єпископа Веніаміна // Православний вісник. – Прага. – 1923. – 24 грудня. – С. 25.
29. ДАЗО. – Ф. 151. – Оп. 7. – Спр. 1041. – Арк. 6.
30. Православный епископ Вениамин на визиті у пресвященного Антонія Мукачевского // Русин. – 1923. – 19 листопада. – С. 3.
31. ДАЗО. – Ф. 151. – Оп. 7. – Спр. 1528. – Арк. 14 зв.
32. Там само. – Арк. 14.
33. ДАЗО. – Ф. 255. – Оп. 1. – Спр. 50. Обращение собрания представителей православных общин и сербскому епископу с просьбой о поддержке (1. 03. 1922 г.). – Арк. 3.
34. ДАЗО. – Ф. 151. – Оп. 7. – Спр. 1528. – Арк. 23.

SUMMARY

ACTIVITY OF THE BISHOP VENIAMIN FEDCHENKO ON PODKARPATSKAJA RUSSIA IN 1923-1924 YEARS

Danilec Y. (Uzhorod)

Religious position in an orthodox church on Transcarpathian is examined in the article. Activity of the bishop Benjamin in behalf of strengthening of orthodox motion is explored.